

foreslaaet denne Forhøjelse hvert 5te Aar, er det i Kraft af den Erfaring, vi alle har, at efterhaanden som Menneskene bliver ældre, bliver de svageligere, kræver de mere Pleje, Medicin og Hjælp, naar de er ude i private Hjem. Det har man imidlertid ikke kunnet slutte sig til, hvilket vi fra vor Side i meget høj Grad beklager, ligesom vi beklager, at man ikke har kunnet tiltræde vor Opfattelse af, at Forslaget burde formes anderledes, end det sker nu, med Halvdelen som Tilskud fra Statskassen og Halvdelen fra Kommunekasserne. Der er gennem Aarene paa mange Omraader lagt saa stort Beslag paa Kommunekasserne, at det bliver sværere og sværere for disse at bære de Byrder, der bliver lagt paa dem. Kommunerne er jo ikke stillet saaledes som Staten, at de gennem Skattelove til enhver Tid kan skaffe sig de Penge, som de har Brug for. Derfor mente vi fra vor Side, at det vilde være rigtigere at indføre en Overgangsbestemmelse om, at Staten skulde betale de 75 pCt. og Kommunerne 25 pCt. Vi ønskede, at dette skulde være en Overgangsbestemmelse, thi det er mit Partis Opfattelse, at Staten bør bære hele Udgiften til Aldersrenten, fordi det efter vor Opfattelse er en Statsopgave igennem en Statsfulkepension at yde det nødvendige til de gamle, udslidte Menneskers Ophold og til at skabe dem en saa taalelig Livsaften som muligt.

Mit Parti hilser med Glæde Ændringsforslagene til § 5, § 16 og § 21, som er stillet af den højtærede Indenrigsminister ved tredje Behandling i Folketinget, og som betyder et Fremskridt fra, hvad Løven tidligere indeholdt. Derimod beklager vi fra vor Side, at man ikke har kunnet tiltræde Socialdemokratiets og det radikale Venstres Ændringsforslag til § 20 om at forlænge Fristen for Lovens fulde Ikrafttræden til 1. April 1943. Der er sat 10 Aar, 1. April 1933, som det endelige Tidspunkt for Lovens fulde Virkeområde. Vi tror fra vor Side, at det vil blive for ringe, men erkender, at der ogsaa paa dette Omraade er sket en Forbedring, som vil være af Værdi, omend den ikke er helt tilfredsstillende.

Jeg skal til Slutning gøre et Par Bemærkninger til enkelte Paragraffer. I Lovforslagets § 2, Punkt 1, staar der: „Vedkommende maa ikke ved Dom være fundet

skyldig i“. Det kan jeg forstaa, men jeg forstaaer ikke, at der ikke i den samme Paragrafs Punkt 5, 1ste og 2den Linie, og vistnok et eller to andre Steder i Loven staar: „være fundet skyldig i Løsgængeri eller Betleri“. Jeg tror, at naar det Udvaag bliver nedsat, som blev bebudet af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, saa vil her let kunne gennemføres en Ændring, som neppe vil møde Modstand hos den højtærede Indenrigsminister, og som vil skabe Lighed paa disse Punkter. Man har Eksempler paa, at gamle Mennesker, som har været sigtet for Løsgængeri eller Betleri eller endog været fundet skyldig heri, men som paa Grund af ti-stedeværende Forhold, Alder, Svagelighed eller lignende ikke er blevet dømt, paa Grund af dette Forhold ikke, naar de har naaet 60 Aars Alderen, har kunnet faa Alderdomsunderstøttelse. Noget saadant vilde ikke kunne ske, hvis der her i Lighed med, hvad der staar under § 2, 1), blev indført Ordene „ved Dom“.

I § 6, 3die Stykke, 3die Linie, staar der: „oppebaaret i det nærmest foregaaende Kalenderaar“. Der bør efter min Mening staa: „oppebaaret som Gennemsnitsindtægt i de sidste 3 eller 5 Aar“, thi Indtægten i det sidst forløbne Kalenderaar kan jo paa Grund af ganske tilfældige Omstændigheder have været noget større, end Løven hjemler, og derfor ikke give det rette Billede af vedkommendes normale Indtægt. Jeg finder, at man paa saadanne Omraader ligesom ved Beregning af Pension og lignende som Regel bør bruge et Gennemsnit som Grundlag ved Bedømmelsen af Indtægten. Saa staar der i samme Stykkes 6te og 7de Linie — det er maaske blot mig, der misforstaaer det, men for at der ikke skal ske nogen Fejl, vil jeg spørge den højtærede Minister, om det skal forstaaes saaledes, som jeg forstaaer det —: med Tillæg af 4 pCt. til den aarlige Indtægt af den samlede Formue; det er, hvor det drejer sig om Ejendom. Jeg opfatter det saaledes, at det skal være 4 pCt. at den ubehæftede Værdi, idet det jo vilde give et skævt og uretfærdigt Billede, hvis det, naar et Menneske har en Ejendom, der er vurderet til 20 000 Kr. i Ejendoms-skyldværdi, og maaske kun ejer de 5 000 eller 7 000 Kr., saa skulde være de 20 000